

— Въобще цѣлата тази работа е твърдѣ интересна. Азъ съмъ я слушалъ отъ самия Джехадъ, който ми е съотечественникъ и съ когото се познаваме още отъ дѣтинство. Ако вие желаете, азъ ще ви я разкажа единъ пжтъ, но сега трѣба да отида, да промѣня стражата.

Ний имавме Азиза за питомъ човѣкъ, който доста се различаваше отъ другитѣ заптии. Освѣнъ това бѣше и приятелъ на единъ нашъ българинъ, който за бунтовничество бѣше затворенъ въ тъмницата. И вечерята, когато пакъ синца се събрахме, да вечеряме, рекохъ че ще бжде много добрѣ, да повикаме Азизъ-чауша на кафе за да ни разкаже Джехадъ-чаушовитѣ истории.

И наистина, слѣдъ вечери, повикахме за-малко Азизъ-чауша по единъ стражаринъ — защото вратата на вътрешната тъмница бѣше вече заключена — и не се мина много, Азизъ се показа на прозорецътъ. Нашия другаръ, и неговия приятелъ — Минчо, скокна при него и го замоли да доде вжъз насъ. Азизъ каза, че това не може сега да го направи, но че ще доде по-късно, защото и-тъй-и-тъй не ще може да спи отъ тжги за съотечественникътъ си, когото на утрѣшния день очакваше такова страшно наказание.

Като си той отиде, Минчо зе отъ стѣната тамбуричката си, а нѣколко българи скокнаха да играятъ. Слѣдъ това други запѣха, а трети на страна, насѣдали на килими, си приказваха. Едвамъ около средънощъ доде Азизъ, ний му сторихме мѣсто на чело, въ кжтътъ, и насѣдахме около него. Азъ сѣднахъ отъ лѣво на Азиза, на широкъта предница на низкия прозорецъ да джхамъ чистъ въздухъ, що дохождаше отъ вжънъ.

Въ мжнгала още мжждѣше жерава, а въ нея имаше кафениче съ топла вода; единъ отъ нашитѣ